

PROVINCIA AUTONOMA DI TRENTO

Dipartimento Istruzione, università e ricerca
Servizio per lo sviluppo e l'innovazione
del sistema scolastico e formativo
Ufficio di coordinamento pedagogico generale

Bine ați venit la creșă

Benvenuti al nido in lingua rumena

F.I.O.R.E.
FAMIGLIA, INFANZIA,
ORIENTAMENTI,
RIFLESSIONI EDUCATIVE
0-3 ANNI

PROVINCIA AUTONOMA DI TRENTO
Dipartimento Istruzione, università e ricerca
Servizio per lo sviluppo e l'innovazione
del sistema scolastico e formativo

Bine ați venit la creșă

Benvenuti al nido in lingua rumena

F.I.O.R.E.
FAMIGLIA, INFANZIA,
ORIENTAMENTI,
RIFLESSIONI EDUCATIVE
0-3 ANNI

Famiglia Infanzia Orientamenti Riflessioni educative - 0-3 anni
© Provincia autonoma di Trento – 2012
Dipartimento Istruzione, università e ricerca
Servizio per lo sviluppo e l'innovazione del sistema scolastico e formativo

A cura dell'Ufficio di coordinamento pedagogico generale
Miriam Pintarelli, Anna Tava
Collaborazioni
Monica Dalbon
Maria Fauri

Referenze fotografiche dai nidi d'infanzia
Comuni *Aldeno, Avio, Pomarolo, Tiarno, Riva, Volano, Trento*
Cooperative *Bellesini, Città Futura e Pro.Ges.*

Contributi

Antonio Mazza, direttore Unità Operativa Pediatrica "Valle del Noce" - Cles

Giuseppe Demattè, pediatra I.s. Distretto Centro Nord - Trento

Elena Anzelmo, psicologa, Dottore di ricerca Facoltà di psicologia dello sviluppo,
Università di Milano

Lucia Carli, professore ordinario Facoltà di psicologia dello sviluppo, Università di Milano

Barbara Ongari, professore associato di Psicologia dello Sviluppo e dell'educazione -
Università di Trento

Emanuela Paris, neuropsichiatra infantile, responsabile tecnico scientifico del Servizio di
Logopedia APSP "De Tschiderer" - Trento

Paola Venuti, professore ordinario Facoltà di Scienze Cognitive - Università di Trento

Stampa Litotipografia Alcione - Lavis (Trento)

BENVENUTI

al nido / [a cura dell'Ufficio di
coordinamento pedagogico generale,
Miriam Pintarelli, Anna Tava]. - Trento :
Provincia autonoma di Trento, 2012. - 95 p.
: ill. ; 24 cm. - (FIORE)

Nome dei cur. dal verso del front.

1. Asili nido - Guide per genitori 2. Bambini
- Educazione I. Trento (Provincia). Ufficio
di coordinamento pedagogico generale II.
Pintarelli, Miriam III. Tava, Anna
372.218

BENVENUTI AL NIDO

VERSIONE PLURILINGUE (in lingua rumena)

Collaborazioni

Adattamento e selezione testi
Grazia Modugno, Anna Tava

Traduzioni

Segreteria Generale della Provincia - I.S. per la realizzazione di grandi eventi
Cooperativa Città Aperta - Rovereto

Stampa Centro Duplicazioni PAT
Agosto 2012

Cuprins

Imaginând	5
Protejam și vindecăm <i>Întrebăm pediatrul</i>	7
Pofta bună <i>Întrebăm pediatrul</i>	13
Ne despărțim, ne regăsim <i>Întrebăm psihologul</i>	17
Jucând se învață lumea <i>Întrebăm psihologul</i>	21
A fi și a vorbi de mine <i>Întrebăm neuropsihiatru</i>	27
Frică și siguranță <i>Întrebăm psihologul</i>	33
La creșă cum este <i>Întrebăm educatoarea</i>	39
Creșele în Trentino	45
Spațiul personal	49

Imaginând

Imaginăm un grup de părinți ce seamănă cu voi

Au copii de la 3 luni a 3 ani, câțiva din ei sânt la prima experiență de părinți, alții au deja un copil mai mare sau unul care trebuie să se nască.

Duc sau trebuie să ducă copii la creșă, unde, sunt siguri că vor găsi un ambient care va satisface nevoile și dorințele, persoane care știu să stea cu copii, preparate să asculte, în stare să consoleze lacrimi și zâmbete, și multe alte lucruri frumoase. Imaginăm că făcând parte din această aventură, reușim, noi adulții, să povestim, și să întrebăm dacă avem dubii sau vreo curiozitate.

Imaginăm că în acest loc, vine și un om sau o femeie care sunt și înțelepți și ajută să dialogăm.

Înțelepții sunt acele persoane care știu multe lucruri, au citit cărți groase, au văzut multe și cunosc secrete și strategii pentru a înțelege lucrurile .

Înțeleptul se așează în mijlocul părinților și întreabă: "ce voi ați să mă întrebați?"

Trece un moment, priviri întrebătoare, cine începe?

Apoi fiecare începe să vorbească de ce-l preocupă, conversația începe și de multe ori se fac întrebări interesante.

Protejăm și îngrijim

Întrebăm pediatrul

Am dubii cum să îmbrac copilul... Cei mici au exigențe diferite de noi adulții?

Este normal să ne gândim că un nou născut este mai sensibil la frig, de fapt este adevărat dar numai pentru primele zile de viață, dar după este în gradul de a menține temperatura corporală constantă ca și un adult.

Deci este greșit să îl îmbrăcăm gros, mai ales dacă stă în ambiente foarte calde. Noaptea e bine să evităm să-l învelim gros așa se poate evita să aibă somnul deranjat, și să nu uităm să ținem o temperatură constantă de 18 grade.

Îmbrăcămintea trebuie să fie simplă, comodă, să fie ușor de schimbat, și să favorizeze mișcarea și circulația sângelui.

Este bine să-i puneți o șapcuță când este soare și căciulă iarna.

Ieșirile afară la aer, când este cald sau frig, fac bine?

Este foarte important să ducem afară la aer nou născuții și copiii: statul la soare stimulează producerea vitaminei D, fundamentală pentru calciu în oase, și regenerarea pielii.

Orele de ieșire sunt în baza sezoanelor: vara sunt primele ore de dimineață, și târziu după amiază, având o cremă solară cu protecție totală; pentru celelalte sezoane ar fi bine să ieșiți la amiază. Este de preferat să alegeți locuri liniștite, cu spații verzi și departe de trafic și poluare.

După ce a început să meargă la creșă, fiica mea se îmbolnăvește des....

Infecțiile dese sunt acelea ale viilor respiratorii (răceli), sunt foarte dese la vârsta pediatrică, și de obicei vin când copilul intră la creșă sau la grădiniță. Intră de fapt în contact cu virușii și bacteriile prezente în ambient mai ales că sistemul imunitar nu este matur. Având viile respiratorii strâmte, pot favoriza oprirea secrețiilor favorizând intrarea germenilor, astfel având nevoia să tușească, eliminând așa secrețiile din căile respiratorii. Cu anumite excepții, în primii ani de viață este normal să aibă copilul episoade de răceală, ce se pot trata în puține zile fără complicații.

În caz de boală cum trebuie să ne comportăm pentru întoarcerea la creșă

În interesul copilului bolnav, dar și în ceea ce privește copiii sănătoși, este necesar să rămână acasă când are febră 38 grade și când are simptome de indispoziție, durere de burtă, vomită și diaree. Este bine să absenteze până ce este vindecat. Purtându-l la creșă când nu este bine vindecat, este riscul să îmbolnăvească ceilalți copii și copilul însuși să aibă recidive grave. Mai târziu, pot manifesta complicații chiar și bolile nu grave dar nefiind bine vindecate, cum ar fi otita, nu vindecată bine poate duce la distanța de ani la surditate.

Problema noastră este să-l facem să doarmă

În primele luni din viața unui copil, somnul este diferit de al adulților. În această fază nu distinge ziua de noapte, și ritmul este în baza nevoilor legate de foame și sete. După 4 luni încet, încet se adaptează cu ritmul exterior și având aceleași obiceiuri regulate, îl ajută să-și regleze somnul mai ales de noapte.

Dar seara nu s-ar mai duce la culcare...

Iată câteva sfaturi: ar fi bine ca ultimul biberon să i se dea seara târziu, încât fiind sătul doarme mai mult. Dacă copilul plânge sau se trezește plângând, controlează că nu este transpirat sau poate îi este sete, sau scutecul murdar, dar nu ridicați copilul de la locul lui, ci țineți-l de mână sau mângâiați-l făcându-l să înțeleagă că sunteți prezenți. Țineți o lumină mică în cameră pentru a favoriza somnul. În primul an de viață, un masaj sau o băiță mai întâi de culcare poate ajuta copilul să doarmă mai bine. Spre seară ar fi bine ca, copilul să stea calm și să i se citească o poveste cu un ton de voce blând și melodios.

E adevărat că suzeta strică dinții?

Copiii le vine spontan să sugă, că este sânul, că este suzeta sau degetul, crezând că se poate nutri. Dar, declanșează și un mecanism neuroendocrin care ajută la digestie și la o mai bună asimilare a alimentelor. A suge este și un mod de a se consola, ce îi dă o senzație plăcută. Dar și suzeta o poate folosi o anumită perioadă, nefiind un moment anume pentru ai fi luată.

Cînd și cum poate fi luată suzeta?

La 2 ani copilul începe să abandoneze spontan suzeta, dar dacă nu se întâmplă nu trebuie forțat. Adultul poate în mod treptat să o ia, sau să o dea numai în caz că este obosit și mofturos.

Dar când este momentul potrivit?

Un moment precis nu este, cum nu este pentru toți la fel. De multe ori se văd copii care se joacă sau vorbesc cu suzeta în gură, în acest caz nu este necesară, dimpotrivă adultul ar trebui să-i spună: da-mi suzeta că așa vorbești mai bine. Fiecare părinte face cum e mai bine pentru copil.

La 2 ani îmi spun că ar trebui să-l spăl pe dinți.

Mi se pare prea repede !

Smalțul dinților abia ieșiți nu este mineralizat, deci sunt predispuși la carii. Deci e bine să aibă o corectă igienă orală și să ia pastila de fluor necesară pentru prevenirea cariilor. Deja pe perioada dezvoltării copilul ține în gură lichide cu zahăr, cum ar fi lapte, suc de fructe. Ceai, ce pot favoriza apariția cariilor. Pentru aceasta este bine ca, copilul să nu adoarmă cu biberonul în gură, și după fiecare sticlucă băută, să îi curățați dinții și gingiile cu o pânză umedă. Pentru o perioadă dinții se curăță fără pastă de dinți, dacă vine înghițită, poate să dea probleme gastro-intestinale.

Sunt îngrijorată pentru accidentele din casă.

Când în casă este un copil mic, este important să ne gândim la siguranța lui, trebuie luate bibelourile, închiși dine detergenții, ținând închise bine sertarele cu obiecte periculoase. Nu trebuie lăsate la îndemâna copilului medicamente, cosmetice, parfumuri, punându-le în locuri unde nu pot ajunge. Trebuie făcută atenție la prizele electrice, se e posibil acoperite cu dopuri de plastic ce se găsesc în comerț. La fel de periculoase sunt și scaunele, mai ales în preajma ferestrelor sau a balconului. Copii mai au obiceiul să bată cu obiecte, deci atenție că nu sparge oglinda, tv, pc, etc.

Cade și se lovește la cap, cum știu dacă e grav ?

Dacă se lovește la cap trebuie să fii îngrijorată când se plînge de durere de cap, sau vomită, dacă din ureche sau din nas îi curge sânge sau un lichid transparent, sau dacă copilul se manifestă în mod suspect.

Bineînțeles dacă copilul pierde cunoștința și nu se trezește, atunci trebuie dus imediat la spital.

Care ar fi locurile mai periculoase?

Nu lăsați copilul nesupravegheat pe măsuța unde îl schimbați, pregătiți tot ce e necesar lângă voi.

Lăsați-l să se joace jos pe podea. În pătuț ar fi bine ca copilul să fie pus cu burta în sus, mai bine fără pernă.

Pătuțul ar fi bine să fie simplu fără obiecte ce ar putea să-l sufoc. Când face băița, nu trebuie lăsat singur nici un moment, deoarece nu reușește să ridice capul din apă.

Cât privește jocurile?

Copilul obișnuiește să ducă totul în gură, deci nu trebuie lăsate la îndemâna copilului obiecte de mici dimensiuni cum ar fi: nasturi, caramele, alune. Deci atenție la jucăriile cu părți care se desprind. Sunt periculoase și pungile de plastic pentru că, copilul ar putea să se sufoc.

Poftă bună!

întrebăm pediatrul

Alăptez fetița de 4 luni, și peste doua o duc la creșă... ar fi mai bine să încep cu lapte praf?

Nu de sigur, laptele matern este cel mai bun pentru fetiță! Satisface în mod categoric exigențele nutriționale primele 6 luni de viață și chiar mai mult. Laptele matern o va proteja și de bolile molipsitoare ce le poate lua de la alții, dar mai ales va pune bazele sănătății ei. Creșa favorizează alăptarea la sân.

Dezvățul ,e bine făcut înainte să meargă la creșă?

Nu suntem noi că decidem când trebuie făcut dezvățul. Dacă știm să observăm, reușim să înțelegem când este momentul potrivit. Dezvățul este un eveniment natural și copilul se face înțeles când este pregătit. O să vedeți că în jurul la 6 luni, ajunge la o maturare intestinală, neurologică, că dezvățul vine de la sine.

Faptul de nu a sta cu el la prânz mi se pare neplăcut...

Pentru copil nu există mese principale sau secundare. El știe să ceară de mâncare când îi ieste foame. Norocul este că nu cunoaște bine orele de amiază sau de seară, deci pentru el nu este o problemă să mănânce masa de seară împreună cu toată familia. Copilul este foarte atras de ceea ce au părinții în farfurii, deci încet încet poate să guste și alte alimente.

E adevărat că mâncarea deja preparată, cum ar fi omogenizatele, este mai sigură?

Când era în burtă, copilul explora, prin lichidul amniotic, ceea ce mânca mama. Apoi cu alăptarea la sân, a experimentat mirosuri și gusturi din alimentația mamei. Acum este el că vrea alimente cu gust familiar iar noi trebuie să avem grijă să facem în modul să le poată mânca. Omogenizatele sunt bune pentru dezvățul din primele luni, dar acum când el este pregătit și poate mesteca, nu pot substitui alimentele pregătite în casă.

Ar putea sugera un program de introducere a alimentelor?

Nu este o schemă cel mai indicat. Alimentația este rezultatul relației dintre familie și copil, și de caracterul fiecăruia. Eu sfătuiesc ca în perioada de la șase la nouă luni să fie introduse în alimentația copilului majoritatea alimentelor. Gusturile copilului experimentate de mic, în familie sau la creșă îi rămân pentru totdeauna în memorie.

Eu că sunt alergic la diverse tipuri de mâncare, mă întreb :este bine să-i dau toate alimentele la copilul meu?

Științele alimentare au declarat că un copil de la 6 la 9 luni de viață poate mânca orice fără riscul alergiei, intoleranței, diaree, nici mai mult nici mai puțin de un copil de un an. Desigur, fiind în familie persoane alergice, este bine ca noile alimente să fie introduse la un interval de 3, 4 zile unul de altul.

Îmi spun că la creșă fiica mea de 18 luni mănâncă de toate, dar acasă vrea numai biberon!

În al doilea an de viață copilul nu are nevoie de mari cerințe alimentare, deci interesul lui pentru mâncare este mic. Dar ar mai fi de precizat că nu ar trebui depășite 500ml. De lapte la zi, deoarece acoperă toată cerința nutrițională doar cu laptele, cum face parte de o corectă alimentație sucurile de fructe și băuturile ce conțin zahăr. Pentru o alimentație sănătoasă trebuie ținut cont de necesarul și varietatea alimentelor. La creșă meniul este făcut de dietolog.

Dar de ce cu mine nu are poftă de mâncare?

Sigur a supt mult din biberonul cu lapte sau cu suc de fructe reducând așa senzația de foame, dar în același timp asimila calorii care nu-i sunt necesare.

Un alt factor important este și cum vine propusă mâncarea: ora mâncării trebuie să fie un moment liniștit împreună la toată familia, iar porția trebuie să fie pe măsura unui copil mic, care de multe ori se sperie în fața farfuriilor prea pline.

Eu cred că la creșă vor fi îndrumați spre o corectă alimentație!

Familia are un rol important în acest caz. Micuțul învață di comportamentul familiarilor că din vorbe. Este bine deci ca toți în casă, să mănânce în mod sănătos începând de dimineață cu micul dejun.

Dimineața nu este timp ! E mereu o cursă...

Obiceiul de a consuma micul dejun în fiecare dimineață asigură sănătate la toate vârstele. Copilul ce merge la creșă ar trebui să introducă între mic dejun și gustareade la 10, în jur de 20-25% din necesarul caloriilor.

Micul dejun trebuie să varieze dar în același timp să fie nutritiv: poate fi lapte întreg, sau alte derivate, pâine, dulceață, fructe proaspete tăiate bucățele, prăjitură făcută în casă.

Fiulmeu are 2 ani și mănâncă de toate, prea mult!

Folosind verdeață, fructe, cereale integrale ajută la menținerea greutateii normale. La creșă meniul propune alimente ce dau un corect conținut nutritiv. De fapt este demonstrată o legătură între un exces de proteine în primii ani de viață și obezitatea după vârsta de 8 ani.

Atunci e mai bine să stabilim imediat bune obiceiuri!

Da, dimineața un bun mic dejun împreună, nelăsând copilul singur în fața ceștii.

Eliminarea biberonului! Laptele și sucurile de fructe băute în acest mod aduc în puțin timp multe calorii și predispun la carii de biberon.

Când copilul se întoarce acasă, dacă nu a mâncat gustarea, oferiți fructe tăiate bucățele, câteodată iaurt sau dulciuri simple cu fructe. La cină meniul trebuie să fie la fel pentru toți, dar cu mâncare potrivită pentru capacitățile de a mesteca, ținând cont și de ceea ce a consumat la prânz.

Ne despărțim, ne regăsim

Întrebăm psihologul

Trebuie să mă întorc la muncă, așa repede... micuțul meu va suferi?

Depinde de vârsta copilului, dar mai ales cum situația vine trăită de mamă și deci prezentată copilului. Unde este posibil, este bine ca separarea să se facă după un an de viață, dar și separările făcute mai repede nu ar trebui să provoace suferință, dimpotrivă ar trebui să fie o experiență de creștere pentru copil dar și pentru părinți. Este important ca părinții să găsească o soluție ce dă copilului o separare graduală, cum este important că vine recunoscută o persoană (educatoarea, bunica, baby-sitter, etc.) cu care se construiește un raport de încredere și se poate vorbi de propriile comunicări și emoții.

Ce este folositor și se poate face?

Este importantă la început prezența părinte-copil la creșă. Este necesară o cunoaștere reciprocă pentru a putea continua obiceiurile și ritmurile, pentru a putea regula încet încet emoțiile despărțirii. Foarte important este și timpul pe care părinții rezervă copilului după servicii, și cum fac să-l petreacă împreună.

Cum să-i explic că trebuie să-l las cu alții?

Dacă copilul este mic nu este ușor să-i motivăm absența părintelui, dar nu trebuie să renunțăm să o facem: însoțindu-l la intrare și ieșire cu mângâieri și puține cuvinte de ai explica prea multe.

De fapt ce pot să fac?

Ar putea face lucruri de rutină cu copilul, înainte să iasă din casă (un joc) cât și la intrare (pregătind gustarea). Încet încet copilul leagă intrarea cu ieșirea părintelui din casă.

În ce fel?

Ar putea fi foarte folositor, lăsând să ducă de acasă un joc sau un obiect ce îi place mult, la creșă, în modul că îl lasă și îl

regăsește în același loc. În așa fel copilul poate experimenta dinamica de plecare și reîntoarcere, de a lăsa și a regăsi.

Adică ,copilul transformă emoțiile adultului ca fiind ale sale?

Dacă părintele simte și trăiește experiența despărțirii bine, nefăcând-o tragică, atunci și copilul o trăiește în mod pozitiv, ajutându-l să dezvolte relațiile sociale și să-l ajute să dobândească autonomia proprie. Dacă în schimb la despărțire sunt dificultăți ,copilul poate manifesta un somn agitat, în a mânca sau plânge des.

Cum de îi iese așa de greu să se despartă de mine?

Este natural să-i vină greu la despărțire. Prima despărțire dintre părinte și copil constituie un proces psihologic critic. Fiecare copil are timpul său de despărțire, unii la început nu par afectați la despărțire, dar este o reacție nu dorită deoarece mai târziu criza îi vine și atunci nici părinții nici educatorii nu reușesc să o depisteze.

Deci copilul trebuie ajutat să facă încet încet despărțirea, cu multă răbdare. Dar și părintele trebuie să găsească puterea de a se despărți de copil, lăsându-l în grija altor persoane de încredere.

Dar copilul meu nu vrea să mă lase să plec!

Dacă copilul demonstrează un atașament deosebit de părinte, atunci el reprezintă starea de spirit a părintelui în a înfrunța despărțirea. În acest caz trebuie liniștit adultul și ajutat să înțeleagă rolul lui ca părinte.

Copilul meu e foarte timid, străinii și locurile noi îl înspăimântă. Cum să fac?

În general toți copiii în primul an de viață, trec printr-o fază unde persoanele ce nu fac parte din familie le face frică. Când copilul vine în contact cu un ambient nou sau cu persoane străine trebuie să fie însoțit de părinte, micuțul nu trebuie să se simtă pierdut. Dacă există o relație de încredere cu părintele, încet încet poate folosi prezența sa ca o bază sigură pentru a începe să exploreze lumea.

În schimb fetița mea merge cu toți nu ascultă recomandările!

Sunt copii care sunt mai deschiși în confrunt cu persoanelor străine, și nu fug din fața lor dimpotrivă le caută. Când manifestă o autonomie precoce, de fapt copilul caută mai mult afect. Deci trebuie înțeleasă bine apropierea cu străinii, că poate el manifestă ca o reacție contrarie, nevoia de o legătură mai afectuasă cu părinții, ce o caută în altă parte.

Jucând se învață lumea

Întrebăm psihologul

Copii mici știu să se joace împreună?

A se juca împreună cu copiii de aceeași vârstă este important pentru creșterea lor dar și pentru a se confrunta între ei, pentru ași măsura forța și abilitatea și de a respecta regulile pentru a putea juca împreună. Cum în același timp, sunt momente când copilul are nevoie să stea singur și să aibă un spațiu numai pentru el, datorită condițiilor ambientale particulare sau datorită creșterii. Jucându-se copilul învață, cunoaște, experimentează, creează, inventează și descarcă frica sau furia.

Fetița mea se joacă de multe ori singură: trebuie să mă îngrijorez?

Dacă un copil se joacă mereu singur și refuză să se joace cu alții pot fi motive diferite: este posibil că jucând singur poate să fie o dificultate de a sta împreună cu alții sau este foarte atras și concentrat de ceea ce face. Ar trebui să ne întrebăm dacă jocul ce face este adecvat pentru vârsta lui, dacă este plăcut și creativ sau este mecanic și se repetă și de puțină expresivitate. Deci în caz că nu este de îngrijorat, în alt caz copilul trebuie implicat în a se juca cu alții chiar și cu adultul, învățându-l mai multe activități care să-i placă.

Nu este ciudat ca un băiat să se joace cu păpușile?

Existența jocurilor pentru băieți și pentru fete este mult întâlnită: facem în modul ca băieții să facă anumite activități iar fetițele altele, chiar și publicitatea condiționează în aceeași direcție. În realitate jocurile au toate un scop, cu sabia se luptă iar cu păpușa învață cum se îngrijește pe altcineva, depinde semnificatul ce-l au. Este doar o convenție socială, care precizează ce este masculin sau feminin. Este natural ca băieții văzând fetele că se joacă cu păpușile, vreau să se joace și ei, în așa fel având grijă de altcineva. În același mod o fetiță vrea să se joace cu sabia în acest mod măsurându-și puterea.

Este mai bine lăsați copii să se certe între ei sau să intervenim?

Cearța între frați sau între copii deranjează adulții și le vine frică că propriul copil este violent sau nu reușește să se controleze. De aceea se intervine imediat pentru a opri cearta. Pentru copii este un mod de a crește, este o ocazie pentru a învăța să stea cu alții și în același timp a obține o victorie.

Atunci când trebuie să intervenim?

Un adult trebuie să intervină în ceartă, după, pentru a ajuta copilul să reflecteze pentru motivul certei și să înțeleagă conflictul, putând să exprime cum se simte.

Copilul mic înțelege pedeapsa?

Copii înțeleg repede regulile impuse de părinți sau de educatoare, dar câte unul nu vrea să înțeleagă sensul de pedeapsă.

Nu cred că este necesar să se recurgă mereu la pedepse. Mai mult decât sensul pedepsei copilul înțelege tonul vocii adultului. De aceea este foarte important ca părinții să știe să pună limite cu decizie fără să se enerveze dar hotărât și să știe să le facă respectare.

Eu după câteva capricii nu rezist și cedez...

Limitele nu trebuie să fie prea multe pentru că ar fi imposibil să le respecte pe toate și ar fi inutile. Dar acelea date trebuie respectate pentru că așa copilul înțelege puterea părinților și el în rolul de fiu este protejat de părinți puternici. Cu limite clare copilul învață să înțeleagă care lucruri se pot face și cele care nu se pot face.

Dar dacă nu ascultă?

Este foarte important ca regulile să fie respectate iar părinții trebuie să fie de acord între ei când le fac. Dacă mama spune că nu cumpără bomboane trebuie să fie hotărâtă că nu le cumpere, pentru că dacă copilul plânge și se aruncă pe jos, iar ea cedează este sfârșitul.

Acel copil are impresia că este mai tare ca părintele său iar pentru a obține tot ce vrea, trebuie să plângă și să facă scene.

Câteodată când mă duc să-l iau nu vrea să vină. Cum de nu vrea?

Se întâmplă că copilul cere mamei să mai rămână să se joace un pic, dar mama îi răspunde repede nu, atunci copilul continuă să se joace și nu răspunde când ea îl cheamă pentru a se schimba de hăinuțe.

De multe ori ar fi bine să se lase copilul încă un pic deoarece aceasta corespunde la nevoia lui de a vedea mama în locul unde el petrece multe ore, iar când i se spune că se pleacă trebuie plecat imediat nu peste un sfert de oră.

Caracterul este un factor genetic sau depinde de educație?

Caracterul depinde în general de personalitatea copilului mai bine zis de temperament, care vine modificat de ambientul relațional, fizic și educativ în care va crește.

Deci un copil cu caracter tare și încăpățânat va avea o predispoziție de a fi așa, dar ambientul educativ și tipul de relație ce a stabilit cu părinții pot să atenueze sau să mărească acest aspect caracterial.

În această perioadă fiul meu zice nu la tot. De ce?

Aproape de doi ani este un moment caracterizat de o mare opoziție unde nu devine un cuvânt principal din vocabularul său, la orice întrebare răspunde nu iar acesta este momentul evolutiv unde el sau ea își dă seama că ieste diferită de părinții săi, că poate dori altceva decât mama sau tata, și pentru el e o mare plăcere. Nu este bine să fie oprit, un copil trebuie să învețe să spună nu făcându-se remarcat, dar este necesar să fie împiedicată această fază.

Deci va putea spune nu alegând printre acele lucruri care nu-i pot dăuna, dar i se va interzice ceea ce nu-l poate proteja.

A mea se încăpățânează cu hainele...

Dacă copilul nu vrea să se îmbrace cu tricoul ce l-a preparat mama iar în schimb vrea unul de altă culoare ce stă urât cu pantalonii nu are importanță, lăsați-l să aleagă și să probeze hainele ce-i plac. În schimb o să-i interzicem să iasă în plină iarnă cu mâneci scurte fără geacă.

În acest caz nu este necesar să se spună multe vorbe pentru că copiii nu reușesc să înțeleagă explicații lungi, trebuie să înțeleagă că ieste așa pentru că la mama a hotărât așa.

Copilul o să protesteze, dar părintele trebuie să continue să zică hotărât fără să se enerveze că se face cum spune el.

Peste puțin se va naște un frățior ,când să încep să-i vorbesc ?

Copilul trebuie să fie preparat încet încet. Trebuie să i se spună când suntem siguri, când burta nu se vede și permițându-i de a o mângâia când crește. Copilul trebuie familiarizat încet încet cu frățiorul când este încă înăuntru povestindu-i ceea ce este în lume sau imaginându-și cum este în burtă. Făcându-l să participe la nașterea frățiorului e sigur cel mai bun mod de a-l pregăti la acest eveniment.

De puțin timp a murit bunicul și eu nu știu ce să-i spun.

Confruntarea cu moartea este un moment delicat și important în viața unui copil, pierderea unei persoane din viața copilului pentru prima dată este dureroasă.

Când moare cineva de care era afectionat este mereu dificil să i se spună, ideal este să i se vorbească în maniera deschisă și sinceră.

O să-i spuneți că bunicul ne-a lăsat, că a murit și noi o să ne amintim mereu de el. Apoi în baza ideilor religioase a familiei, i se poate spune că bunicul e în cer sau în Rai, sau că nu mai face o viață ca a noastră. Modul de ai explica depinde mult de valorile familiei, ceea ce este important nu trebuie mințit copilul.

Ar mai fi posibil să ne ajutăm cu istorii sau povești, și ar fi bine să-i permitem copilului să mențină vie amintirea persoanei pierdute vorbind de lucruri făcute împreună sau de obiecte de-a lui rămase .

A fi și a vorbi de mine

Întrebăm neuropsihiatrul

Mă întreb dacă un pic de caracter îl are din naștere...

Fiecare părinte vede devreme cum anumite aspecte din caracterul copilului sunt personale, dar alte dăți poate vedea schimbări vizibile. Des recunoaștem în fii elemente asemănătoare a noi însuși și se poate întâmpla să tolerăm mai puțin cele ce sunt și defectele noastre.

Dar cât se pot modifica?

Datoria părintelui este de a încerca sa-și cunoască bine propriul copil, respectând chiar și ceea ce nu ne place din temperamentul său.

Diferită este situația când anumite aspecte din caracter devin un obstacol pentru copil și viața relațională; de exemplu, dacă este prea timid și nu reușește să se joace cu alții este mai bine să aprofundeze cauza acestei dificultăți și a încerca în diverse modalități a-l ajuta chiar vorbind cu educatoarele.

Cum înțelegem dacă se dezvoltă mai greu?

Dezvoltarea generală a copilului este un proces foarte complex unde sunt multe capacitățile dobândite.

Copiii nu dezvoltă toți la fel, de exemplu în dezvoltarea motorie pot fi copii care la 10luni merg singuri, iar alții merg la 15luni, fără ca aceasta să devină o preocupare.

Dacă un copil la 18luni încă nu merge este important să aprofundăm situația. Deci, când un părinte este îngrijorat că poate fi o întârziere în confrunt cu etapele de dezvoltare, este important să vorbească cu pediaterul sau cu educatoarele creșei, astfel având un schimb de idei cu celelalte persoane care se ocupă de copil.

Are aproape 3ani și încă nu înțeleg ceea ce spune...

Dezvoltarea vorbirii este un proces foarte complex și putem observa diferențe de la copil la copil. Sunt anumite etape "universale" care au aceeași valoare în orice limbă și indică progresul dezvoltării:

la 12luni încep să spună primele cuvinte, între 18-24luni apar

primele fraze si limbajul "explodează", deci se îmbogățește foarte rapid; aproape de 3ani copiii pronunță aproape toate frazele propriei limbi și spre 4ani stăpânesc bine limba.

Fetița mea la 2ani pronunța tot, dar frățiorul său nu!

Înspre 2ani,aproximativ 70% din ceea ce spune copilul poate fi înțeles din punct de vedere fonetic. Dacă un copil la 3 ani are limbaj puțin înțeles sau pronunță puține cuvinte și fraze,este important să vorbim cu pediatrul și eventual să facem o vizită specializată, care va evalua limbajul în baza dezvoltării generale.

Este adevărat că există diferențe de limbaj între băieți și fete?

Mulți cred asta, dar studiile despre dezvoltarea limbajului nu au evidențiat diferențe importante, însă este adevărat că între copiii care prezintă întârzieri și dificultate a limbajului, băieții reprezintă majoritatea, dar nu se cunosc cauzele.

Dar trebuie amintit că anumite forme de întârziere a limbajului pot fi familiare și pot să le aibă mai mulți membri ai familiei.

Copilașul meu bâlbâie un pic sau nu mai pronunță cuvintele pe care le știa deja...

Se întâmplă că copiii între 3 și 5 ani pot prezenta perioade în care se bâlbâie, aceasta se întâmplă de obicei în evenimente stresante și acest simptom poate fi "ciclic" cu perioade mai bune și perioade mai rele, dar e obicei până la 6ani dispar.

Este important să nu creem excesive anxietăți copilului lăsându-l să termine de vorbit fără să completăm noi ce vrea să spună el. Dacă acest simptom este permanent este bine să vorbim cu pediatrul.

Și bilingvismul? Este un lucru frumos,nu?

Aici la noi sunt în creștere copiii bilingvi. Este vorba de un bilingvism numit și "o limbă/un ambient" adică acasă copiii vorbesc limba de origine a părinților, iar în spațiile educative limba țării de origine. Toate studiile despre limbajul copiilor care vorbesc mai multe limbi sunt de părere că nu reprezintă un obstacol în dezvoltare. Este și demonstrat că un părinte reușește mai bine să facă părinte când vorbește propria limbă de origine. Părinții străini care s-ar simți obligați să vorbească în italiană riscă să sărăci relația cu copill.

Copilul meu în schimb este prea plin de viață...

Copiii sunt prin definiție plini de viață și mereu activi, deci aceasta le permite să cunoască lumea și când sunt plini de viață este și un stimul pentru adulții care sunt implicați. Dar copiii plini de viață au și problema de a nu reuși să exploreze realitatea dând atenție a ceea ce-i înconjoară. Atenția, ca și alte capacități este un proces care trebuie maturat și dezvoltat încetul cu încetul și nu depinde doar de maturizare, dar și de tipul experiențelor făcute de către copil.

Eu îl cert în continuu, dar nu mă ascultă...

Riscul este acela de a fi mereu certat iar aceasta alimentează nervozitatea lui. În schimb ar trebui ajutat să trăiască cu plăcere chiar și activitățile scurte, dar care dau satisfacție. Uneori copiii prea plini de viață sunt cei care au nevoie să atragă atenția adultului, de aceea este important să înțelegem ce este la originea acestui comportament.

Pentru aceea ar trebui să-mi ajut copilul să recunoască și să spună emoțiile sale?

Copiii învață repede să recunoască propriile emoții mulțumită faptului că părinții mai întâi le recunosc în copil.

Un nou născut nu știe ca plânge pentru că îi este foame, dar mama înțelege acest plâns și îl hrănește pe copil, asta îi permite să recunoască starea de spirit.

Cum cresc, copiilor este bine să le vorbim despre sentimente pomenindu-le când se prezintă ("văd că ești nervos", "acest lucru te face fericit"), favorizând expresia tuturor emoțiilor, pozitive sau negative, ca frica sau furia.

Când se enervează face crize mari, care mă sperie!

În fața reacțiilor ieșite din comun este important să nu ne speriem sau să cedăm doar din cauza comportamentului sau a vinei, dar să ajutăm copilul să înțeleagă ceea ce se întâmplă și să dezvoltăm capacitatea de tolerare a frustrărilor.

Înspre 2 ani este des o perioadă în care prezintă o atitudine sfidătoare mai accentuată, care coincide cu descoperirea propriei independenței.

Când va înțelege că este nevoie de reguli?

În primii ani de viață copiii inițial "suportă" reguli și interzicerii care nu le înțeleg, numai succesiv pot înțelege că o interzicere

poate avea un rol protectiv, de exemplu pentru a evita un pericol.

Copiii învață multe reguli, prin exemplul părinților, putem ajuta mult copiii folosind coerența și claritatea.

Încet încet regulile vin învățate și apreciate, pentru unii este mai ușor pentru alții mai dificil, dar sunt părinții care definitivează regulile, și nu copiii.

Cum și la ce vârstă trebuie să le explicăm diferența sexuală dintre fete și băieți?

Copiii fac această diferență între sexe înainte să li se vorbească despre ea. Sexualitatea în primii ani de viață este înțeleasă ca o curiozitate fiziologică ce privește această diferență, fiind ca o curiozitate fizică și este important ca copilul să exprime curiozitățile în mod liber fără ca aceasta să le dea anxietate. Este important să le explicăm prin cuvinte potrivite și în mod firesc că suntem diverși și această diferență stă la baza vieții.

Cum alegem poveștile pentru copiii mici?

Poveștile spuse copiilor sunt o ocazie valabilă pentru a favoriza dezvoltarea limbajului și știm că ajută dezvoltarea emoțională, afectivă și a cunoștințelor.

Sunt o oportunitate pentru a putea împărtăși cu părinții propriile sentimente și starea de spirit: prin intermediul personajelor copiii pot învăța să recunoască și să administreze și sentimentele negative.

În primii ani de viață a copilului este bine să alegem povești scurte cu ilustrații, ușor de înțeles: mici povești din viața cotidiană unde imaginile prevală cuvintele, pentru a progresa pe povești mai lungi.

Copiii iubesc mult repetiția, pentru că le oferă siguranță, le permite să înțeleagă mai bine, reușind să anticipeze întâmplările care urmează.

Altceva este că vor multe povești înainte să se culce, este un mod pentru a îndepărta modul separării nocturne; deci e mai bine să anticipăm: o poveste și apoi un pupic de noapte bună.

Este greșit să-l lăsăm să se uite la televizor?

Televizorul este un important mijloc de informație, chiar dacă ar putea efectua mai bine rolul său. Cât privește copiii, nu trebuie să ne grăbim.

După este rolul părinților să selecționeze programele și timpul dedicat televizorului, amintind că mesajul televiziv este "unidirecțional" și publicul este pasiv.

Este fundamental ca părinții să știe ce programe văd copiii, de preferat este să le urmărească împreună în așa fel încât dacă copii pun întrebări, pot să obțină răspunsuri.

Frică și siguranță

Întrebăm psihologul

Cum facem cu problemele dormitului?

Sugarii sunt diferiți unul de celălalt din ce privește regularea stărilor de conștiință somn-veghe-alimentație-plâns care se petrec în mod ritmat pe parcursul zilei. Somnul constituie fără dubiu, încă de la începutul vieții, aspectul cel mai important dintre obiceiurile noastre. Este normal să vezi bebeluși care alternează în mod ușor și spontan aceste momente, iar alții care necesită o intensă regulare externă din partea adulților pentru a reuși să găsească o proprie organizare, mai apoi.

Îi este oare frică să doarmă?

Da. Începe să înțeleagă că a adormi înseamnă a pierde contactul vizual, comunicativ și perceptiv cu persoanele și lucrurile care este obișnuit să le frecventeze în timpul zilei. Dormitul este perceput ca o experiență de despărțire de tot ce constituie sursă de satisfacție și de emoție, necesitatea de a opri supravegherea asupra realității externe, un fel de separare.

Ce se poate face pentru a-l liniști?

Copilașii au nevoie să fie siguri pe continuitatea între înainte și după somn: vor să fie siguri că în timpul somnului nu se întâmplă schimbări semnificative, vor să știe ce vor găsi în momentul în care se vor trezi. Din acest motiv momentul în care se merge la culcare este marcat de ritualuri pe care orice copil le necesită din partea adulților, acasă sau la creșă: obișnuita povestioară, aceeași secvență de acțiuni, aceleași obiecte și aceleași ritmuri.

Lucruri repetitive, deci...

Uneori părinților li se pare ieșită din comun această fixație asupra obiceiurilor cotidiene, însă aparentă inflexibilitate care reprezintă fundamentul certitudinilor afective. Pentru că din această situație copiii dobândesc mai apoi, încrederea de a se descurca pe cont propriu și experimentează încetul cu încetul sensul propriei autonomii și învață să-și reguleze propriile funcțiuni biologice de bază.

Iar atunci când se întâlnesc cu ceilalți copii, va fi mai dificil..

A fost științific demonstrat că din primele luni de viață, copiii sunt foarte motivați să cunoască alte persoane: nu doar adulți, ci și alți copii de aceeași vârstă. Intrarea la creșă semnifică însă, regăsirea între alte persoane, cu modalități de comportament diferite de cele cu care era obișnuit copilul, dar interesul social și empatia care se dezvoltă precoce în ceea ce-i privește pe cei apropiați este un început foarte important. În primii trei ani, colegii devin un punct de atracție și de comunicare de neînlocuit. La creșă se nasc primele raporturi de prietenie și chiar primele conflicte între copii. Totul constituie experimentarea emoțiilor și regularea stării atunci când sunt împreună.

Mi se pare, că anumite momente, ca și schimbarea scutecului, sunt mai delicate..

Desigur, pentru că corpul copilului este în punct de sprijin al propriei persoane. Calitatea experienței relaționale cu persoanele de referință, trece la început aproape în întregime prin practicile de îngrijire și nevoile primare legate de corporalitate. La creșă momentul schimbului este o situație importantă de-a lungul zilelor, tocmai datorită importanței datorate acestor practici, pentru dezvoltarea mentală și emoțională.

Dar și momentul în care se mănâncă este important!

Mâncarea este una din sursele fundamentale de plăcere la orice vârstă și mâncatul cu alte persoane, este în toate culturile și tradițiile un semn de bine stare. Să înveți să mănânci singur, este una din abilitățile cele mai entuziasmante: înseamnă să nu mai depinzi de ceilalți. Când copiii învață să mănânce singuri, se termină acea relație de intimitate cu adulții de la care se primea mâncarea. La creșă momentul în care se mănâncă reprezintă o etapă importantă pentru dobândirea competențelor care permit copiilor să se simtă mari și autonomi, în ceea ce privește mâncarea.

Alt moment intens este cel al trecerii casă-creșă. Un obiect personal ajută,nu?

Trecerea de acasă la creșă poate fi văzută de copil ca un eveniment de separare de obiceiurile proprii și de contextul familiar de referire. Aceasta însă se întâmplă la începutul vieții, când încă nu s-a ajuns capacitatea cognitivă de a înțelege că persoanele și obiectele continuă să existe, chiar și atunci când nu sunt sub ochii săi, sau la îndemână. Schimbările de ambient nu sunt negative, dar este important ca atunci când înfruntă o experiență nouă, să poate utiliza anumite obiecte preferate (un pluș, un fular al mamei etc.) ca un fel de a conserva legăturile afective legate de viața familiară.

Copilul face diferența între regulile de acasă și cele de la creșă?

Fără dubiu viața de grup, ca și creșă, favorizează adaptarea la regulile sociale, în afară de profesionalitatea educatorilor, un rol fundamental este desfășurat de comportamentul imitativ în ceea ce-i privește pe ceilalți colegi. Imitația reprezintă, încă din primele luni, o formidabilă competență care susține dezvoltarea capacităților metale, afective și sociale.

Uneori cred că pentru noi părinții ar fi mai greu să-i facem să ne asculte..

Acasă poate fi mai dificil din cauza mai multor motive: de la oboseala părinților, până la faptul că gestiunea familiară cere diverse sarcini deci părinți nu se pot dedica în totalitate copilului, așteptărilor/nevoilor reciproce care caracterizează raportul fiecărei mame/fiecăru tată. Pentru copii dobândirea capacităților de a se descurca singur trece prin învățarea regulilor impuse de la început de către adulți și este sursă de satisfacție interioară să reușești să le respecti, pentru că permite conștientizarea faptului că învață să fie stăpân de sine.

Regulile creșei se respectă mai mult!

A pune limite, începând din al doilea an, uneori poate fi greu pentru părinți, care atunci când aceștia erau mici, au încercat să răspundă la fiecare nevoie și să-i satisfacă fiecare cerere. Dar să crești, fie din punct de vedere afectiv cât și mintal, înseamnă să poți accepta regulile propuse de ambientul social în care se află.

La creșă mi se pare mai dispus să-i asculte pe adulți...

În trecerea de acasă la creșă copiii, trecând de primul an de integrare, sunt în stare să înțeleagă specificul fiecărui context și organizării sale. Se poate întâmpla ca părinți să observe că copilul lor într-un ambient diferit manifestă un alt comportament, necunoscut lor, dar tocmai așa pentru că e capabil să recunoască și să se adapteze diverselor contexte este cea ce constituie plasticitatea și flexibilitatea minții umane, încă din primele luni.

La creșă cum este

Întrebăm educatoarea

Ambientul creșei este frumos și curat, dar pentru copil contează mai mult...

Este adevărat, pentru copil prima întâlnire cu ambientul este datorită persoanelor de referință. Din acest motiv, zâmbetul educatorilor este primul 'loc' asupra cărui se oprește copilul. Dacă ați observat, la început privirea copilului trece de la un chip la altul pentru a se asigura că pot avea încredere; încrederea pe care o pot acorda ei însă, depinde de încrederea pe care le-o transmit părinții.

Un loc atât de luminos, bogat în lucruri de făcut, așa de calm și bine gândit.

Tocmai, ambientul a fost creat având în vedere nevoile copilului și creșterea sa. Și luminile și culorile calde sunt predispuse să confere o plăcută senzație de calm; sunt spații mici și restrânse și acelea pentru a sta cu prietenii, lucrurile puse în așa fel încât să se ajungă ușor la ele sau nu, în funcție de necesitate.

Mi se pare că curățenia este foarte profundă, adevărat?

Desigur. Sunt norme foarte severe pentru menținerea igienei și curățeniei, factor important în comunitate și pentru sănătate. Sunt, de exemplu, galoși albaștri pentru a intra în diferite camere din incintă fără a aduce mizeria de afară.

La ce ajută expunerea fotografiilor?

Sunt fotografii expuse și albume de răsfoit. Pe pereți dau un sens de apartenență: aici sunt și eu, în album îți permit să le împărtășești cu prietenii. E frumos pentru copii să se revadă în timpul activităților efectuate, să spună numele persoanele și obiectelor cunoscute. Fotografiile expuse transpun creșa cu personalul și povestesc experiențele prin care se trece în acea perioadă. Părinții le vor putea comenta cu copii, care vor fi bucuroși. Des și pozele cu mama și tata stau într-un album personal, pentru că copilului îi face bine să-și revadă familia, s-o arate educatorului, să spună ceva despre ei.

Având în vedere faptul că la creșă sunt multe camere, nu se va putea simți confuz?

Designul camerelor este conceput în așa fel încât să poate fi recunoscut în diferitele activități care se desfășoară.

Totul este pe măsura copilului și fiecare detaliu este realizat pentru a-l ajuta să se simtă bine în fiecare moment.

Toate activitățile sunt organizate în durată și modalitate, ca să fie plăcute.

În practică, cum?

Fiecare copil petrece mare parte din ziua împreună cu grupul sau într-o cameră, organizată în diferite colțuri: spații în care să se plimbe, să citească, să se joace, să construiască, etc.

Există mereu un loc cu pernuțe și saltele pe care să se întindă și să se relaxeze.

Mici cum sunt, știu să se joace în mai mulți?

Fiecare copil face parte unui grup, cei mici sau cei mari, în funcție de vârstă: în general sunt formate de 6 copii până la 18 luni și de 9 copii cu vârsta de la 18 luni la 3 ani.

Raportul între adulți-copii este adaptat în așa fel încât fiecare să simtă adultul 'pentru el'. La început copiii învață să se joace în doi, apoi în trei, învățând să stea împreună și să depășească mici conflicte, cum ar fi atunci când vor același lucru în același moment.

Câte educatoare sunt în raport cu copiii?

Suntem atât de obișnuiți cu figura educatoarelor, că avem impresia că nu sunt și educatori bărbați. Nu este foarte obișnuit, dar figura masculină în creșă este foarte apreciată, pentru că reprezintă realitatea ambilor părinți.

Oricum, fiecare grup are un educator de referință, cel care este prezent în momentele mai importante ale zilei și este cel care are grijă să consolideze grupul.

Deci ea (sau el) care vă întâmpină la prima întâlnire, căreia îi prezentați copilul și obiceiurile sale, care mai apoi vă va informa de progresele sale. Educatorul face parte dintr-un grup de lucru în care este și figura coordonatorului intern, care cunoaște toți copiii și toți părinții și care stă la dispoziție pentru orice informație.

Cum copiii au nevoie diferite, au și ritmuri diferite...

Secțiunea copiilor mici este cea mai liniștită, ei pot să se târască liberi, unii fac câte un pas cu ajutorul educatorului, altul încearcă să se cocoțeze pe premergător, iar altul trage un pui de somn liniștit pe covor. Desigur, plânsul nu lipsește, dar în brațele adultului, trece repede. Mai plină de mișcare este secțiunea celor mari: copiii merg singuri în căutarea jocurilor preferate, se acomodează pentru a asculta o poveste sau pentru a cânta o melodie. Colțurile sunt structurate și caracterizate pe centre de interes, în așa fel încât să stimuleze copilul să vrea să încerce și să facă.

Și cine se ocupă cu pregătirea mâncării?

În fiecare creșă există un bucătar sau o bucătăreasă care gătește pentru toți copiii. Farfuriile sunt gătite zilnic cu mâinile lor, alimentele sunt alese și controlate pentru a stabili un meniu care să respecte tabelul dietetic al provinciei.

Lângă bucătar lucrează și angajați care-i ajută. Unul dintre ei este mereu în bucătărie, ajută bucătarul și deplasează alimentele. Alții însă se ocupă de ordinea din creșă și de curățenia grădinii.

Iar apoi la masă copiii se descurcă cât de cât, nu?

Pe rând, copiii mai mari fac pe 'chelnerii' și ajută la aranjarea meselor. Momentul mâncatului este gândit și efectuat cu atenție, este ușor ca copiii să se apropie de farfuria noi, cunoscând noi arome, într-o educație al gustului care se dezvoltă pe zi ce trece.

Sunt copiii care mănâncă de toate, alții care însă nu, așa că învățătorul servește farfuria diferite, iar apoi copiii se descurcă, controlând desigur și invitându-i să guste de toate.

Pentru cei mai mici este diferit, educatorul se pune în mijlocul mesei pentru a-i putea ajuta pe toți. Și celor care mănâncă cu ajutorul educatorului, li se pune o linguriță pentru a-l obișnui cu această modalitate. Prânzul este și o ocazia care favorizează primele conversații între copii, un moment pentru a împărtăși cuvinte și gesturi.

Sunt și petreceri?

Desigur, sunt și frumoase. Câteodată sunt evenimente speciale, cum ar fi petreceri cu părinții sau prânzul cu copiii de la grădiniță. Se întâmplă ca grupuri de părinți să facă diverse scenete pentru copii, care sunt mereu un succes.

Începerea zilei cu bine face ca totul să fie mai simplu.

Asta este valabil atât pentru copii cât și pentru adulți! Din acest motiv primirea și despărțirea sunt bine pregătite.

Întâlnirea cu educatorul se desfășoară mereu în același loc, în așa fel încât copilul să se simtă în siguranță. Schimbul de informații, privirile, acordul între adulți, conferă copilului acele limite afective care susțin plecarea părintelui.

Apoi sunt activități programate?

Pe la jumătatea dimineții este propusă o activitate programată, care variază zilnic în funcție de fiecare grup și se desfășoară în zone desemnate sau în laboratoare: de mișcare, manipulare sau pictură... Sunt ocazii definite bine de distracție, creativitate, dobândire de reguli și competențe.

În laboratorul de pictură, de exemplu, sunt orice culori, pentru a le folosi cu mâinile sau cu pensule de diferite mărimi pentru picturi la perete sau la masă, sau pentru a lăsa pe foi amprentele mâinilor sau a picioarelor.

În sala de psihomotricitate sunt saltele, tunele, cilindrul, care le permit să facă tumbe sau sărituri, de a intra sau de a ieși, de a sta în echilibru sau de a cădea.

Participă tot grupul?

Depinde de tipul de activitate și de obiectivele care se propun. Unele sunt organizate pentru grupul intern, altele pentru câțiva copii deodată. La creșă nu lipsește grădina și multe activități se mută afară, de la jocuri cu zăpada până la cele în piscinele mici, și uneori se poate lua o gustare la umbră.

Învăță și să se pregătească pentru a face anumite lucruri...

Înainte de a se așeza la masă, educatoarea îi duce pe copii să se spele pe mâini, iar în timpul zilei există anumite momente dedicate schimbărilor și îngrijirii corpului.

Educatoarele nominalizează gesturile pe care le face și așa,

permite copilului de face acțiunile conform propriului corp, corp care încetul cu încetul prinde formă și în propria minte.

Momentul odihnei este la fel pentru toți?

Timpul fiecăruia este respectat și cei mai mici pot dormi și dimineața și în oricare moment al zilei simt nevoia.

După ce au mâncat, fiecare copil se pregătește pentru a merge în camera lui de odihnă și propriul pat. La creșă există camere de dormit pentru cei mici și pentru cei mari, sunt paturi joase, cu băncuțe sau platforme, pe care există mereu un obiect, un pluș sau ceva drag adus de acasă care îi ajută să se relaxeze și să adoarmă.

Și când se trezesc?

Când se trezesc, copiii se duc la camera baie, unde un educator le schimbă scutecul, îi ajută să se îmbrace, să se pieptene, să se dea cu cremă. Apoi copiii se întorc în camera lor și vor fi unii care imediat se vor arunca spre jocuri dinamice sau unii care preferă să mai stea câteva minute în brațele educatoarei.

După amiaza înainte ca părinții să ajungă, se servește o gustare.

Când vin ceilalți părinți se supără vreun copil?

Nu, pentru că fiecare este îngrijit. Cine mai rămâne poate să se distreze cu educatoarea de după amiază care are alte propuneri pentru el/ea, nimic greu sau structurat, mai degrabă jocuri de relaxare.

Și dacă este supărat că lipsesc?

Momentul reîntregirii este unul delicat și plin așteptări, din partea copilului și din partea părintelui. Micuțul ar putea avea unele rețineri când trebuie să lase jocul și colegii, dar educatorul rezolvă totul folosind vorbele potrivite.

Creșele în Trentino

Structură și organizare

Ce tipuri de creșe sunt în Trentino?

Provincia Trentino a promovat un sistem de servicii socio-educative pentru copiii care cuprinde diferite tipologii: creșele, creșele la locul de muncă, creșele private și servicii suplimentare. Obiectivul este cel de a garanta familiilor mai multe oportunități socio-educative și de a le susține în rolul lor educativ, de a difuza în societate o cultură de respect pentru copilărie.

Creșa este cea mai istorică

Bine ați venit la creșă prezintă creșa, un element fundamental din serviciile dedicate copiilor între 0-3ani, cea mai extinsă și istorică, care există de mai bine de 40 de ani. Defapt, primele creșe de stat au apărut la jumătatea anilor 70, la început în centrele mai mari, ajungând mai apoi și în sate.

Pusă în regulă în Italia de o lege din 1971

Statul face o lege unică, nr.1044 din 1971, ce conține linii generale, după care au urmat legi regionale. În Trentino în 1978 este aprobată legea nr.13, succesiv nr.4 din 2002, cu succesivele modificări. Astăzi creșele existente în provincie sunt 85, cu un total de 3131 locuri (ianuarie 2012). Luăm din lege anumite concepte cheie:

Serviciu educativ care contribuie la educație

"Creșa este un serviciu educativ și social pentru copiii de la 3 luni la 3 ani. Aceasta concordă cu familia pentru creșterea copiilor, respectând identitatea individuală, culturală și religioasă și asigurându-i fiecăruia educația, îngrijirea și socializarea în viitorul lor, bine starea psihofizică și dezvoltarea cognitivă și afectivă"

Sistemul serviciilor

Sistemul serviciilor este un tot de servicii prezente pe teritoriu și are ca finalizare garanția ofertei de înaltă calitate pe tot teritoriul provinciei. Aparținând sistemului este o garanție pentru că asigură utilizatorilor toate serviciile socio-educative cu garanție, cum ar fi: dreptul de acces în baza vârstei,

introducerea și integrarea copiilor cu dizabilități, sau în situații de dezavantaj social și cultural, omogenitatea titlurilor de studii a personalului sau formarea acestora predispusă, acțiuni de continuitate cu grădinița.

Administrare

Grădinițele în Trentino sunt de stat și sunt administrate de primărie, care asigură acest serviciu tuturor copiilor rezidenți pe teritoriu.

Primăriile pot alege 2 modalități de administrare:

- directă,adică cu personalul său
- indirectă,adică dând administrarea unei cooperative sociale. În acest caz este cooperativa care angajează personal și se ocupă de toate, da Primăria rămâne proprietarul serviciului și punct de referință pentru locuitori.

Organizare

Primăriile se ocupă și de organizarea serviciilor. Se compune din mai multe faze: programarea planului de dezvoltare a serviciilor de activare, dispunerea și realizarea proiectelor și administrarea însăși. Este o fază operativă, care prevede coordonarea și colaborarea între servicii, participarea familiilor în alegerea educației, propuneri instituțiilor competente și activități de formare a personalului.

Partea economică

Este tema Primăriilor să definească criteriile participării economice de către interesați, în baza condițiilor socio-economice și patrimoniale ale familiilor.

Competenze

Pe lângă Primărie,și Provincia participă la dezvoltarea serviciilor pentru copilărie cu activități și inițiative:

- structurale și organizative: definește rechizitele și standardul minim al serviciilor, numărul minim și maxim și raportul educatoare-copil;
- promoționale și culturale: cu inițiative pentru răspândirea culturii copilăriei,activități de cercetare și documentare pentru a stimula atenția pentru copilărie.
- calitativ și pedagogic: cu activități de coordonare și acces la pregătirea personalului.

Pregătire

Pregătirea personalului educativ este unul din indicatorii calității serviciilor educative. Sunt 2 intervenții care vin propuse anual: unul la nivel general propus de Provincie, având competențe primare, elaborează un program de pregătire pentru tot personalul educativ care lucrează în cadrul serviciilor care fac parte din sistem. Acest plan este definit în funcție de propunerile concordate cu cei care conduc serviciile și care înțeleg aspectele organizatoare.

coordonarea pedagogică:

Creșele dispun de două tipuri de coordonare pedagogică:

- coordonare de sistem, pentru a garanta, prin intervenții și contacte sistematice cu părinții, calificare și coerență a serviciile prezente pe teritoriu.
- coordonare de structură, care depinde de manageri individual, și are funcție de gestiune internă, conducerea grupurilor de muncă și elaborarea proiectelor educative.

Realitatea unui sistem capilar

Sistemul Serviciilor, cu grădinițele, serviciile integrative și grădinițele familiare a crescut mult în ultimii ani, datele din ianuarie 2012 prezintă: 85 de grădinițe, 2 servicii integrative, 80 grădinițe familiare.

F.I.O.R.E.
FAMIGLIA, INFANZIA,
ORIENTAMENTI,
RIFLESSIONI EDUCATIVE
0-3 ANNI